

soud, nedbaje ustanovení Šu 293 odstavec třetí tr. ř., překročil tudíž meze svého trestního oprávnění a zavinil tím zmatečnost rozsudku dle čís. 11 Šu 281 tr. ř. Bylo proto vyhověti v tomto směru oprávněné zmatečné stížnosti obžalovaného a obnoviti zase mírnější trest, stanovený prvním rozsudkem nalézacího soudu.

Čís. 1798.

Branný zákon ze dne 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n.

Skutečnost, že byl československý občan omylem zapsán do opčního seznamu dle pátého odstavce Šu 2 zák. z 9. dubna 1920, čís. 236 sb. z. a n., má s hlediska Šu 44 zákona význam pro otázku viny jen ve směru subjektivním, kdyby zapsaný nedostal své odvodné povinnosti, máje omylem za to, že není státním občanem československým.

Předurčující otázku platnosti opčního aktu dle práva ústavního nebo mezinárodního řeší trestní soud pro svou potřebu samostatně.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1924, Zm II 344/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 9. května 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 44 branného zákona ze dne 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že není tu skutkové podstaty přečinu dle Šu 44 branného zákona ani ve směru objektivním. Poněvadž z trestních spisů a spisů okresní politické správy vychází na jevo, že obžalovaný optoval u okresní politické správy v Hlučíně a tato opce byla jak touto správou, tak i Německou vládou přijata, obžalovaný zapsán do opčních seznamů a vyloučen z účasti na obecních volbách v P., byl prý obžalovaný přijetím opce vyloučen ze svazku Československého státu bez ohledu na to, zda docílil jí nesprávnými údaji o domovské příslušnosti, čili nic. Zmateční stížnost má za to, že, dokud nesprávně vykonaná opce nebude zrušena cestou diplomatickou, což se dosud nestalo, dlužno prý obžalovaného pokládati za německého státního příslušníka a není prý vůbec věci soudu správnost opce přezkoumávati. Pokud stěžovatel znovu nenabyl čs. státního občanství, není způsobilým podmětem přečinu dle Šu 44 branného zákona. Zmateční stížnost jest na omylu. Především není zákonné překážky, by trestní soud neřešil pro svou potřebu samostatně právní otázky předurčujícího rázu, spadající do oboru práva ústavního nebo mezinárodního, aniž by vyčkával rozhodnutí jinak ve věci příslušného úřadu administrativního.

Dle Šu 2 odstavec pátý ústavního zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 236 sb. z. a n. mohou optovati státní občané, vyjmenovaní v Šu 1 odstavec druhý téhož zákona, to jest bývalí státní občané říše Ně-

mecké, kteří mají své řádné bydliště na územích, která náležela dříve k říši Německé a která od ní připadla k republice Československé v propadné lhůtě dvou let, počínaje ode dne, kdy vstoupila v platnost mírová smlouva Versaillská, pro státní občanství německé. K těmto osobám však obžalovaný nepatří, poněvadž, jak soud zjišťuje, měl sice bydliště v okrese Hlučinském, ale nikdy nebyl státním občanem německým, nýbrž, máje domovské právo v československé obci Ž. v okrese Českotěšínském, byl dle §u 1 odstavec první úst. zák. od 28. října 1918 státním občanem československým. Československého státního občanství však nepozbyl a nemohl pozbýti nesprávným zápisem do opčních seznamů, poněvadž změna státního občanství svobodnou volbou (opcí) může nastati jen tam, kde jsou splněny zákonné předpoklady §§ů 1 a 4 zákona. Tato podmínka tu splněna nebyla, nesprávný zápis obžalovaného do opčních seznamů na základě vědomě nepravdivého jeho tvrzení, že má domovské právo v P., a že byl před 28. říjnem 1918 státním občanem německým, nemohl zploditi účinků řádné opce, nebyl vůbec opcí ve smyslu zákona, nýbrž aktem od prvopočátku zmatečným. Obžalovaný zůstal státním občanem československým přes zdánlivý akt opční a jako takový byl způsobilým podmětem trestného činu podle §u 44 branného zákona, jímž byl uznán vinným. Skutečnost, že byl obžalovaný do opčních seznamů zapsán, mohla by míti ovšem význam pro otázku viny ve směru subjektivním tenkrát, kdyby stěžovatel nedostál své odvodní povinnosti, máje omylem za to, že je státním občanem německým. Poněvadž však v tomto případě rozsudek výslovně zjišťuje, že takový omyl je u obžalovaného vyloučen, protože věděl, že přísluší do Ž. na Těšínsku a optoval vědomě nesprávně na základě nepravdivých tvrzení o své příslušnosti do P. v úmyslu, by nesprávnou opcí ušel vojenské službě, odpovídá i ve směru subjektivním odsouzení obžalovaného zjištěnému stavu věci a zákonu.

Čís. 1799.

Listinný podvod.

Nejde o padělání průvodky rakouských státních drah, nýbrž o napodobení potvrzení celního úřadu, opatřil-li pachatel neoprávněně průvodku potvrzením celního úřadu, že jde o zboží, nepodléhající clu.

Souběh trestního zákona (§ 199 d) s trestním zákonem důchodkovým (§ 236).

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1924, Zm II 276/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 16. ledna 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu jednak dokonaného, jednak nedokonaného podle §§ů 8, 197, 199 písm. d), 200 a 203 tr. zák. a rozsudkový výrok opravil v tom směru, že nebyly padělány průvodky rakouských státních drah,